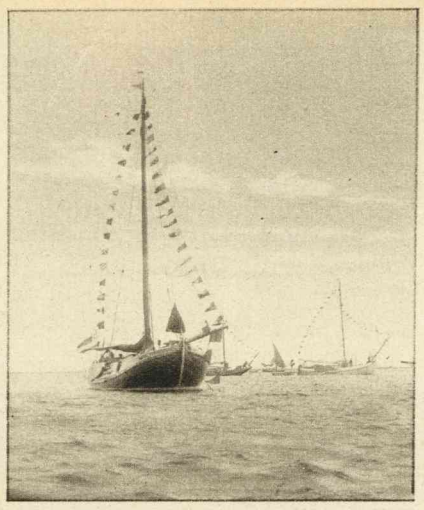
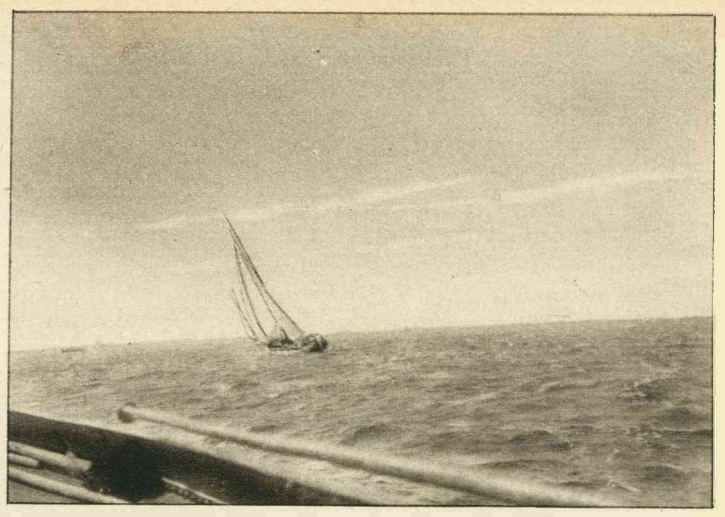

ZEILWEDSTRIJDEN TE SNEEK.

Onder begunstiging van een flinke bries zijn er Woensdag 18 Augustus te Sneek Zeilwedstrijden gehouden, die heel wat belangstelling, ook uit andere plaatsen getrokken heeft. Op tal van booten en schepen werden de nummers met aandacht gevolgd. Wij geven hierboven links: Een kijkje op het feestterrein, de verzamelplaats van directie, wedstrijdcommissarissen en leden der vereenigingen met hun gasten; midden: de versierde booten der toeschouwers volgen de deelnemers; rechts: met volle zeilen voor den wind.

DE TENOR

Op een avond in Maart was het gebeurd, te Londen, bij het uitgaan van Covent Garden.

Cappelli had een kou gepakt, toen hij het wel wat al te warme operagebouw verliet; niet langer dan een paar seconden was hij in de koude buitenlucht geweest, niet langer dan de paar stappen over het trottoir naar zijn wachtenden auto, maar de mist was dien avond al bijzonder kil. Ach, in het begin beteekende ze niet veel; een lichte verkoudheid kon ze heeten, meer niet; ze hinderde hem in geen enkel opzicht, behalve bij het zingen natuurlijk. Maar in plaats, zooals gewoonlijk na een paar dagen weer over te zijn, bleef deze aandoening van de keel nogal hardnekkig aanhouden, ja gaandeweg was zij zelfs verergerd. Behalve een ernstige behandeling van het aangetaste orgaan hadden de dokters hem rust en volkomen zwijgen voorgeschreven. Maar hoelang kon dit wel duren, zoo had hij hun ongeduldig gevraagd. De geneesheeren antwoordden daarop maar heelemaal niet, herhaalden hun voorschriften en den raad deze ernstig op te volgen, en vertrokken weer. Ten slotte moest, daar het seizoen met dit alles al tamelijk gevorderd was, het contract met de operadirectie van Covent Garden verbroken worden, en het was een zeer verdrietige dag voor den zanger, toen de impresario met een bedrukt gezicht hem dit kwam meedeelen; met een bedrukt gezicht, zeg ik, en dit was verklaarbaar; immers, de ongesteldheid van Cappelli had aan de onderneming een aanzienlijk verlies berokkend; de door Cappelli's afwezigheid veroorzaakte schade werd door de directie op een kwart millioen geschat, en er was nog niet eens een maand verloopen sedert hij voor het laatst op het tooneel geweest was. Van de verdere contracten, voor de rest van het jaar afgesloten, zou eveneens niet veel terechtkomen, en het vooruitzicht zulke groote sommen te moeten inboeten was allerminst geschikt om den teleurgestelden impresario tot geduld te nopen.

Gevoelend hoe hij geen tijd te verliezen had, en er onmiddellijk gehandeld moest worden, ontbood hij drie beroemde specialisten, waaronder ook de groote Miller uit Berlijn.

Wanneer er, na consultatie, 'n vaag bulletin was opgesteld, nam de impresario den Duitschen professor een oogenblik ter zijde, en deze, gedwongen duidelijk zijn meening te kennen te geven, zei: „Er is geen keeren aan. Ik weet er niets op, hoegenaamd niets. Tot troost zou ik kunnen zeggen, dat er altijd nog de mogelijkheid overblijft van een wonder. Maar wonderen hebben de gewoonte op hun eigen gelegenheid te handelen; die hebben niemands raad noodig, ook den mijnen niet. Alleen, ik zou U in overweging geven op die wonderen niet al te veel te rekenen. Het allerbeste zou wezen dat u daar heelemaal niet op rekende."

Cappelli had zich indertijd in de buurt van Napels een prachtige villa laten bouwen, een schier vorstelijk paleis met marmeren trappen en een terras aan de zee. Hij was daar nooit langer dan acht dagen achtereen geweest, wisselend en gejaagd als zijn artistenleven was, verdeeld tusschen sleeping-cars en theaters. Daar was het dat hij rust en genezing kwam zoeken; daar sloot hij zich op in een strenge afzondering met een dokter en zijn ouden vertrouwden knecht.

Oh! Deze gedwongen ledigheid was een zware last voor een man, die in zoovele jaren niet anders dan een bewogen vagebondenleven geleid had, en rust nauwelijks kende.

Rijk was hij genoeg, daaraan ontbrak het hem niet, en al bezat hij bij lange na niet wat hij wenschte, toch was zijn vermogen voldoende om hem gedurende zijn heele leven, hoe oud hij ook worden mocht, onbekommerd te doen zijn. Maar hij had hoogere wenschen dan een onbezorgd bestaan; wat beteekenden voor hem vier of vijf millioen, vergeleken bij de twaalf of vijftien millioen, welke hij zich stellig had voorgenomen bijeen te verdienen voor hij zich uit het theaterleven terugtrekken zou. Nauwelijks veertig jaar, in de volle kracht van zijn leven, kon hij het niet verkroppen dat hij werkeloos was, en reeds werd gedwongen te leven van zijn rente, die hij jaar in jaar uit onaangeroerd gelaten had en bij het kapitaal gevoegd. Het gebeurde menigmaal dat een vreeselijke toorn om zijn machteloosheid zich van hem meester maakte, en dan raasde en vloekte hij als een bezetene tegen zijn knecht, of mompelde onduidelijke, maar niet minder boosaardige verwenschingen aan het adres van den dokter, den domoor, die maar niet in staat bleek, hem het kostbare instrument, dat hij verloren had, terug te geven.

***

Er verliepen een paar maanden. De couranten, die vroeger zoo kwistig waren met bijzonderheden en anecdoten over den grooten zanger, noemden thans zijn naam niet meer dan een enkelen keer nu en dan, met lange tusschenpoozen.

En meer dan hij het wel bekennen wilde, leed hij door dit zwijgen dat hem, die eraan was gewend veel en luid te worden geprezen, als een onverdiende ongenade voorkwam. Op een morgen echter ontving hij dit uitknipsel uit een groot nieuwsblad:

„Men weet, dat de groote tenorzanger Cappelli al geruimen tijd lijdende is aan een ernstige keelaandoening, die hem het optreden in het publiek belet.

Men zegt thans, dat deze kunstenaar, wanhopend aan zijn genezing, de gelofte heeft gedaan, aan een kerk te Napels zijn eigen buste in massief zilver te schenken, als hij zijn stem terugkrijgt."

Gedurende de daarop volgende dagen werden aan de villa nog ontelbare uitknipsels bezorgd, alle min of meer gewijzigde reproducties van het eerste, en weer wat in zijn humeur gebracht door het stijgen van zijn aanzien, begon de zanger zich een weinig te vermaken met dezen canard.

Maar een paar dagen later nam hij, na ernstig en veel te hebben nagedacht, een ferm besluit: hij stuurde den dokter voorgoed uit wandelen, ging een priester opzoeken, en legde aan dezen in ernst de gelofte af, waarvan de courantenberichten gesproken hadden.

Daarna liet hij een beeldhouwer komen, en droeg dien op zijn borstbeeld te vervaardigen, voorloopig echter nog maar in gips.

BOND VAN GEMEENTEVELDWACHTERS.

Verleden week hield de Bond van Gemeenteveldwachters een algemeene vergadering te Utrecht. Wij geven hierboven het bestuur met enkele der leden. *(V.F.B.)*

EEN ARM AFGERUKT.

Verleden week had in den Dierentuin te 's-Gravenhage een treurig ongeval plaats. Terwijl een juffrouw bezig was een der beren in de berenkooi te voederen, maakte het wreede dier van het oogenblik gebruik, sloeg plotseling zijn klauw door de tralies, greep haar arm, rukte dezen uit en verslond hem geheel. Op onze foto ziet men het beest staan vóór het hek, waar het ongeluk plaats greep. *(foto Hijmans).*

EEN ERNSTIG SPOORWEGONGELUK.

Verleden week werd een trein, die op weg was naar Londen, door het breken van een zuigerstang, in de nabijheid van Rugby op de naastloopende rails geworpen. De Iersche posttrein, die juist aankwam, reed met volle vaart op den omgeslagen trein, daar de machinist op het achterste deel van den trein, niet intijds gewaarschuwd kon worden. Het aantal omgekomenen bedraagt 9; dat der gewonden ongeveer 30.

DE STAKING IN BAYONNE (AMERIKA).

Het uitbreken der ongeregeldheden bij de staking der arbeiders van de Standard Oil Company in Bayonne (Vereenigde Staten). Op den voorgrond ziet men een staker naar zijn revolver grijpen; meer naar het midden worden eenige getroffen stakers door hun makkers weggevoerd. *(V.F.B.)*